

PARLAMENT DEL DR. SEBASTIÀ SERRANO

Moltíssimes gràcies, moltíssimes gràcies a l'Acadèmia Mariana, al seu Director l'amic Joan Viñas, per haver-me convidat, al meu exalumne Xavier Terrado, també per haver col·laborat en aquesta invitació que m'ha fet tan feliç. Senyors bisbes, bisbe de Lleida i bisbe de la Seu, que sou bisbe del poble de Bellvís, senyor alcalde, alcalde de Bellvís, autoritats.

Em sento feliç de participar en aquest acte, de representar a més a més orgullós, em sento molt orgullós de ser de Bellvis, i feliç per poder dir avui aquestes paraules per honorar, com farem avui, perquè la meva tasca és d'alguna manera honorar la Mare de Déu de les Sogues i la poesia, o la poesia i la Mare de Déu de les Sogues. Deixeu-me dir que sense poesia no fórem aquí, no fórem aquí, no existiríem. Sense la Mare de Déu de les Sogues la gent de Bellvís i les nissagues de Bellvís tampoc existirien.

Hi va haver fa uns anys – és viu encara, feliçment viu- professor de la Universitat de Toronto, professor emèrit, un psicòleg, que va inventar fa uns trenta anys un concepte que la psicologia li està traient en aquests darrers anys molt suc. Va introduir el concepte de memòria episòdica. Memòria episòdica, sense entrar ara en la definició precisa del què és, la memòria episòdica vindria a dir que nosaltres construïm la nostra memòria a base de petits o més grans episodis. I aquests episodis, aquestes si voleu com molt petites historietes, són les que construeixen, i no només la nostra memòria, sinó la nostra identitat.

La veritat és que a la meva memòria, i a la meva memòria episòdica hi ha molts episodis relacionats amb la Mare de Déu de les Sogues, molts, molts... Des dels primers anys de la meva vida fins als darrers. Però n'hi ha un que voldria esmentar com un petit exemple només. Jo era un

nen que devia tenir llavors nou anys, amb salut delicada, l'havia tingut delicada, i que un bon dia ve la mare a casa i diu: "Fillet, demà a l'ajuntament faran un examen". Perquè un alcalde que hi havia llavors, predecessor del nostre Francesc, un gran alcalde també, havia decidit es començava llavors a desenvolupar allò que després es faria a tot arreu, el batxillerat, i havien posat en molts pobles de l'entorn –perquè només a Lleida hi havia un institut- havien posat les acadèmies i els mestres hi anaven i feien les classes per preparar per al batxillerat. "Hi aniràs perquè l'ajuntament ha decidit pagar les classes a un nen del poble que tingui entre deu i dotze anys" ... I llavors em va dir. "Jo he anat a l'ajuntament i encara que no tinguis deu anys però de tota manera han admès que et pugues apuntar i, llavors això era, -segons la memòria episòdica- la vigília de la Puríssima. I llavors ens va dir la mare al meu germà i a mi –el pare s'havia mort feia uns anys- es va dir: "Demà anireu a missa i a combregar i després de combregar pujareu al cambril i allà tu demanaràs perquè et vagi bé l'examen." I així ho vam fer, així ho vam fer. Jo no sabia que era un examen, a més per qüestions diverses havia començat a escola bastant tard, amb més de set anys. I aleshores vam anar i- encara me'n recordo ara- d'haver certament demanat protecció. El que més necessitem les persones és protecció i alguna mena de seguretat, perquè tots tenim por, tots tenim por. I aleshores, és clar, bé vaig fer la pregària corresponent i l'endemà vaig anar a l'examen. Perquè la meva mare, pobreta -encara és viva, i si estès més bé seria aquí però ens acompanya de pensament- deia "Sis quera que aquest xiquet pogués ser mestre, perquè, què farà, què farà pobret?, sis quera pogués ser mestre?"

Bé, doncs hi vaig anar, vaig fer l'examen bastant tranquil i, encara avui, me'n recordo de les preguntes que em van fer, avui me'n recordo, perquè, sabeu?, les emocions només les tenim per facilitar la memòria i, després, per prendre decisions. Perquè tots plegats hem de decidir

contínuament, i les emocions ens ajuden a decidir. Per tant, l'emoció facilita la memòria. **L'emoció** deuria ser molt forta, perquè si n'hauré fet d'exàmens a la vida, però d'aquell me'n recordo més que dels altres. Me'n recordo més d'aquell que se jo que quan vaig fer la càtedra de la universitat. Fort!

I llavors doncs vam pujar al cambril i tot, i certament em sentia tranquil, i vaig veure que les preguntes les sabia i vaig pensar –alguna cosa, perquè tampoc en sabia tantes de coses, però mira les vaig saber i al cap d'uns dies va venir a casa el secretari de l'ajuntament, el Sr. Cases, una bellíssima persona del meu poble, i va dir a la meva mare: “Doncs mira li hem donat al teu fill, ha fet bé les coses...” Jo en tinc aquell record perquè certament em va passar possiblement em va tranquil·litzar, que és el que de vegades nosaltres demanem. Tenim aquí persones que en sabem molt d'aquestes coses i estan acostumades a parlar-ne, però de vegades el que ens cal és que ens facin passar la por i ens diguin. “Mira, noi”... La por es pot controlar. Fins i tot la por més gran, la por a la mort. Quan penses que hi ha gent que ha donat la vida, que s'ha enfrontat a... i aquestes persones tenien por igual que nosaltres. Ara penso –ja entrem nosaltres a la història- de dir el pobre Joan Amorós que voltava per allà, com si el veiés, perquè tots els de Bellvís el coneixem, llavors es devia trobar en aquella situació de tanta dificultat... va demanar protecció primer. Quanta gent no hi ha ara que demana protecció.

Tornaré a Joan Amorós ara. Però deixeu-me dir que fa quinze dies o tres setmanes, llegia una d'aquestes revistes que diuen que llegeixen totes les persones que tenen responsabilitats “The Economist”, i parlava allà de les professions que tenien futur. A mi m'agraden aquestes històries perquè jo les explico als meus alumnes. I una cosa que em va sorprendre era les possibilitats extraordinàries que donaven als professors de ioga, als professors de ioga! Em va sorprendre.

I després he buscat informació, ja no cal dir, per exemple al temps que he estat a Califòrnia als Estats Units. I allà tothom anava a ioga, professors i alumnes, o una altra forma de meditació. Tot això perquè. Perquè la gent no pot, no podem resistir la por. Hi ha molta gent avui amb situacions molt difícils, amb època de crisi, molta gent a l'atur, molta, molta gent. Aquí a lo millor potser hi ha alguna persona, cadascú de vosaltres, tots plegats potser coneixeu algú que hi està. I estar a l'atur i no veure possibilitats, i si et diuen que per cada lloc de treball n'hi ha cent cinquanta que ho demanen... I és clar que aquesta gent necessiten una mica de protecció, també per tenir esperança.

Perquè, sabeu? Si alguna persona se sent desprotegida i se sent insegura emmalalteix, perquè es desfà l'equilibri orgànic del seu cos. I un poble, una comunitat, una societat, si pateix també emmalalteix la societat. I aleshores tots els esforços que puguem fer sempre en donar suport, ser solidaris, tenir amor... Perquè al cap i a al fi, hauríem de pensar que tots tenim aquesta por – i ara torno a aquell xiquet perquè tenia por aquell xiquet, perquè o nosaltres, perquè tens por? Perquè tot a la naturalesa, des d'una cèl·lula fins a una nació, els elements que la constitueixen i sobretot les persones tenim una certa –no se si dir predicció, però hauríem de dir que el canvi ens altera i els cossos estan preparats per a que el canvi els alteri i, després de seguir unes estratègies determinades, es retorni a l'equilibri, ens adaptem a la nova situació, et permeti adaptar.

Hi ha hagut al llarg de la història de la humanitat jo dic adaptacions prodigioses. Per mi l'adaptació més impressionant ..... l'amor és una adaptació prodigiosa. S'ha demostrat als laboratoris de zoologia, amb ximpanzés, els han fet patir una mica. Si el ximpanzé està neguitós però si el ximpanzé te al costat un altre que li somriu una mica, el patiment baixa. Per això nosaltres som persones empàtiques, s'ha desenvolupat l'empatia, i arribem a pensar que a lo millor una altra persona que ens

entén i ens vol bé i ens vol ajudar, i ens hem ajudat, per això estem aquí perquè ens ajudat tots amb la tradició ens hi ajuda. I una mica aquesta empatia la podem projectar i de fet moltes comunitats la projecten. Se'ns dubte la comunitat de Bellvís la projecta també en la Mare de Déu de les Sogues, aquesta empatia. Pensa: “Si tu ja ho saps el que a mi em passa, de la col·lecció de preguntes fes que em posin bones preguntes – de la col·lecció meva de preguntes que em sé- i no aquelles que no sé. Això és així i, d’alguna manera, el fet de confiar-hi a tu ja et dóna alguna seguretat.

I així al llarg de la història ens hem pogut anar adaptant, adaptant, adaptant i hem arribat, serenys com estem tots plegats, aleshores molt sovint potser no ho hem sabut agrair prou. Quan jo deia “els bellvisencs no hi fórem sense la Mare de Déu”, ho dic com una asseveració, perquè ens ha ajudat a viure des del segle XII –no és broma- i amb unes situacions de grans trasbalsos. I Bellvís abans del canal d’Urgell no era el que és ara. I l’Urgell tampoc era el que és ara i, fins i tot quan van fer el canal. La gent que va fer el canal jo me’ls imagino com quan volien contra Moisès: “Aquest canal ens ha fet més pobres que abans”, perquè l’aigua necessita un temps perquè aquella aigua la terra la remogui o transformi o el que sigui. Tornem a lo d’abans. Si s’hagués pogut cremar, ho hagueren fet. Perquè la vida era dura.

Per tant hi havia un element d’unitat de la gent del poble, unitat amb els pobles veïns, Sidamon per exemple. Jo recordo un dels records de la memòria episòdica, perquè hi havia molta gent al poble, doncs un dia venien amb processó dels pobles de l’entorn de la Plana d’Urgell, i aquell dia era festa a Bellvís i havia una gran quantitat de persones, intercanvi d’opinions, etc. Hi havia podríem dir una festa social important. Aquesta festa i la festa major. Amb moments de dificultat la gent alava la Mare de Déu.

Jo me'n recordo, també, d'això no me'n puc recordar però m'ho ha explicat la meva mare que quan era més petit, molt petit, doncs ella portava una radiografies a l'ensenyar-les al metge li van caure amb una estampeta de la Mare de Déu de les Sogues a terra. I llavors ella pobra, molt vergonyosa, agafa l'estampeta per posar-la .. i el metge li diu "No ho faci. Molt probablement, perquè jo havia tingut molt males notícies, molt males notícies... dolentíssimes... dolentíssimes... I ara ja eren bones notícies. Escolti, en això molt probablement hi ha tingut alguna cosa a veure. Jo no dic ni que si no que no, però moltes persones del poble expliquen coses així, moltes.

Tampoc he vingut per explicar-vos històries, però un dia passava per una Universitat de Mèxic que havia un congrés de comunicació social d'Amèrica i jo havia de fer la conferència inaugural d'aquest congrés i vet aquí que, passejant pel costat del Paranimf hi havia una biblioteca i la biblioteca es deia "Biblioteca Pare Balaguer". El Pare Balaguer em sonava del meu poble, coneixia un home, és clar. I aleshores vaig tenir ocasió de parlar després amb el rector, era una universitat catòlica, i era una persona que havia conegut al Pare Balaguer. I va dir "El Pare Balaguer sempre parlava de la Mare de Déu de les Sogues per a resoldre els problemes, i va dir aquesta biblioteca s'ha de dir de la Mare de Déu de les Sogues". Em va fer molta, moltíssima il·lusió el que em va dir.

Però aquesta idea de la Mare de Déu, perquè a més, us voldria dir perquè nosaltres estem bastant configurats –el nostre cervell- està configurat a aquesta memòria episòdica, construïda perquè nosaltres puguem fer petites reflexions per saber que passa quan, on, com... El nostre cervell està ben preparat i ho controla molt bé tot això. I vet aquí que el cervell tot el que fa referència a la mare els cervells ho agraeixen.

Jo de vegades penso que la revolució més gran que s'ha produït en la història de la natura viva es va produir potser fa uns dos-cents milions

d'anys. Van canviar tant les coses que entre els éssers va aparèixer una cosa que la natura desconeixia totalment, que eren els lligams i després els lligams cada vegada s'han anat fent més forts. I és com si diguéssim que nosaltres estiguéssim preparats per a fer alguna cosa i fer algun tipus de petita narració, de petitet guió. La nostra memòria està preparada amb petitets guions i aquests guions son facilitats, aquests guions dèiem que tindrien relació amb la Mare de Déu.

Per tant no m'estranya gents això el que li diria al Pare Balagué, al que jo havia vist un parell de vegades, que jo sabia que era una persona molt sabia, molt bona persona, un dels fills il·lustres que hi ha hagut al poble de Bellvís, una persona extraordinària. Però aquesta idea voldria que veiéssiu que una persona es troba amb dificultats allà a Mèxic, el Pare Balaguer, un xiquet, una xiqueta, una persona que té una malaltia molt greu, no pot ser que es trobi en desconsol, desprotecció. Tant la feina i aleshores està esperant una altra feina... tant el que perd la feina com el que espera una altra feina nosaltres li hem de donar un altre tipus d'esperança.

Jo avui penso que per aquí a totes les devocions a la Mare de Déu i, en general, una mica sé que parlo amb bisbes i ells en saben molt... però donar consol, i la gent necessita protecció i necessita... i a més a més nosaltres sabem, perquè això ho sabem que la por es pot controlar. Això ho sap molta gent; per això ser professor de ioga molta gent pensa que té molt de futur.

Ara recordo una opinió d'un cardenal que jo sempre m'havia estimat molt, bé havia llegit moltes coses havia fet. El cardenal Martini, un cardenal crec jesuïta com el papa actual. El cardenal Martini un dia vaig llegir que li pregunten per la salut de l'Església: "L'Església està bé?", li pregunten. I Martini diu: "L'Església mai no havia estat com ara, mai", i diu "avui l'Església no dóna suport a cap règim totalitari, només dóna

suport a sistemes democràtics. Nosaltres no ens hem d'avergonyar de res. Després deia altres coses que també eren molt interessants. Però a mi em va sobtar perquè en un moment en què tot està en crisi, la universitat, les institucions, tot, tot... "Mai havíem estat com ara."

Jo penso que vivim en un moment extraordinàriament especial, enmig de la crisi incertesa molt gran. Però també tenim moltíssimes eines, moltes, moltes eines, i qui sap si sabrem redistribuir les feines, i qui sap. Però nosaltres avui sabem controlar la por. I fins i tot hem de pensar que la por és una cosa bona i que tenir una miqueteta de por és una cosa bona. És a dir que hem d'optimitzar -que es diu ara en molts àmbits- hem d'optimitzar el concurs de la por.

Però aquesta idea, per una banda volem protecció; la criatura quan neix abans estava ben segura però quan neix... buff! És el canvi més gran que vivim, sortim d'un lloc on estàvem tan bé i aleshores anem en aquest món amb tantes crisis. Doncs bé, el canvi és gran. I aquesta criatureta què vol? Protecció, seguretat, bon tracte. Sabem a més que si a aquesta criatureta si l'estimem i la tractem bé, la tractem amb carinyo, li donem amor, aquesta criatureta, el seu cervell va construint les imatges, es va formant i es va construint tot un munt de xarxes neuronals que estan dissenyades en gran part per viure bé, per viure amb un cert grau de tranquil·litat i tocar, de tant en tant, per no dir sovint la felicitat amb els dits. Ara hem de pensar també que hi ha molta canalla que no tenen aquesta possibilitat i les xarxes no es formaran i hi hauran moltes dificultats.

Doncs per a les persones del poble de Bellvís des del segle XII la veritat és que el culte a la Mare de Déu de les Sogues, que la història de la Mare de Déu de les Sogues figurés en la seva memòria episòdica -diguem-ho així- hauria format força les seves vides i els hi s'hauria donat alguna mena de sentit a base de sentir-se una mica protegits i una mica segurs

en un món que si ho veiem des del punt de vista de l'exterior del context era molt més insegur que el món d'avui.

Però és veritat que en el món d'avui un dels problemes que tenim és el canvi continuat, el canvi continuat. Vivim instal·lats en el canvi i per tant, en aquest canvi continuat en el que vivim instal·lats, com us deia al començament, el canvi produeix estrès; el canvi ens estressa, que es diu ara. I aleshores d'alguna manera nosaltres hem de trobar mecanismes neutralitzadors de l'estrès, desestressadors. I en podem trobar un reguitzell, en podem trobar molts. Ara mateix joestic segur que estem siguem i sobretot després d'assistir a una cerimònia tan preciosa a la que hem assistit, amb uns cants. Quin gust donava d'escoltar els cants que cantava la coral de Bellví -jo cada setmana els sento, sempre els goigs de la Mare de Déu al menys una vegada els sento i de vegades més- ens fa sentir, donen emocions i faciliten les coses.

Volia dir també de la poesia, alguna coseta. Nosaltres som aquí perquè hem tingut poesia. En la mesura que la humanitat s'anava desenvolupant per adaptar-se als canvis que s'anaven produint, hem de dir que cada vegada es necessitava més informació o, com a mínim, conservar la informació que es tenia i que era bona. Els éssers vius anteriors a la nostra espècie, anteriors als primats, diguem-ho així, aquests éssers vius, tota la informació que ells necessitarien al llarg de la seva vida anava escrita al seu codi genètic, pràcticament en el llibre de la seva vida hi havia escrit tot el que -com aquell que diu- havia de passar. Hi havia el catàleg de situacions amb que ells es trobarien per sobreviure. No tots sobreviurien bé; n'hi haurien que no sobreviurien. En la major d'espècies la meitat de la població no sobreviu, no deixa éssers vius. Però dic que el cas de la nostra espècie amb canvis, es fa necessari conservar la informació que van tenint i que els han arribat a través del llenguatge, que és una altra adaptació prodigiosa, prodigiosa, un miracle de la vida també, igual que l'amor. Jo crec que l'amor i el llenguatge, a

més estan... jo ho he estudiat en el meu darrer treball i els he vist molt relacionats. Aleshores aquest llenguatge et dóna un poder extraordinari, extraordinari, però tan extraordinari que aleshores el llenguatge et prepara per unes coses però no et dóna solucions per als problemes que es plantegen a l'utilitzar-lo. I el llenguatge et permet passar moltíssima, moltíssima informació, però aquesta informació va de boca a orella i es perd, perquè el seu destí –això un físic diria com a conseqüència del segon principi de la termodinàmica- es perd. I vet aquí que llavors hi ha moltes coses que són molt importants, i com les podem conservar? Coses relacionades amb la salut; coses relacionades amb l'organització social; coses relacionades amb la religió, que convé conservar, perquè quan es moren els que ho han fet ja està. Nosaltres ara ho tenim molt fàcil ho conservem tot, ho podem conservar gairebé tot. Però llavors, vet aquí jo penso que això, des del llenguatge mateix, algunes persones, probablement desenvolupant unes xarxes neuronals increïbles, utilitzant allò que avui els neuròlegs en diuen la plasticitat cerebral, doncs van configurar unes xarxes que permetien a partir del llenguatge mateix realitzar uns constructes que podien com si diguessin com si fossin dipòsits d'informació que facilitaven la memòria. I aquests dipòsits d'informació que facilitaven la memòria eren els poemes, eren els poemes.

Poemes, a vegades, ara pensem nosaltres amb la poesia, amb rimes o el que sigui, però també seria amb prosa, perquè configuraven hi ha prosa en la qual les síl·labes eren molt comptades i queda molt bonic. Per això nosaltres tenim grans llibres com la Bíblia que nosaltres el tenim gràcies al fet que algunes persones havien memoritzat. Jo encara recordo quan estudiava religió de petit, també, que allò de que “perquè aquest llibre perquè és vertader i tal”. Doncs perquè si no com també hi havia altres persones que també s'ho sabien de memòria haurien dit que no era així.

Aquest argument, hi havia unes quantes coses d'aquestes per exemple de vegades em deien la meua mare em deia "el papa és al cel" i resàvem el meu germà i jo en relació amb el pare. I estava al cel, és al cel. Llavors jo sempre havia pensat Tanta gent al cel, ja hi cabran? I cada vegada més... Fins que... Jo vaig estudiar a la universitat vaig estudiar matemàtiques i quan em van explicar les diverses classes d'infinít ja ho vaig entendre tot, ho vaig entendre tot. I aleshores jo ho explicava als meus alumnes, els explicava el que era l'infinít: "Tu no pots aplicar a l'infinít els criteris per estudiar el món finít." Ho pots fer, perquè és molt fàcil –si tingués més temps us ho explicaria- és molt fàcil d'entendre." Però vaig entendre el cas del meu pare que va anar al cel, també amb altra gent.

I explica, aquesta era un altra, de dir s'ho sabien perquè se sabien els poemes perquè estaven escrits amb un llenguatge poètic, que és un llenguatge que permet interpretar el món. I us voldria dir més, que per això molts d'aquests textos són tan interessants de llegir perquè estan fets per als nostres cervells. Perquè els nostres cervells, des d'aquells que els van pensar no han evolucionat gaire. Aquest una mica és el nostre problema: que nosaltres vivim avui amb un cervell de les persones que van viure fa sis, set, o deu mil anys i hem de viure en el segle XXI, hem de viure al tercer mil·lenni. Per això jo sempre dic que si hagués ressuscitat un romà –posem pel cas el Ponci Pilat- i hagués vingut al meu poble quan jo era petit hauria dit: "Si no ha canviat res al món. Tot és igual!" Si vingués ara un romà avui, Déu meu no coneixeria res. Però igual la meua infantesa –acabo de fer setanta anys- era és més propera a la dels romans que del segle XXI.

Doncs bé -aniré acabant- aquesta poesia us deia que permet d'alguna manera és com un dipòsit d'informació ens ha permès a nosaltres de sobreviure i ens ha permès a nosaltres de traspasar el coneixement d'unes generacions a unes altres i aprofitar una generació del

coneixement d'una generació del coneixement de la seva generació precedent. Això en el món animal és una cosa sense precedents. Ens separa a nosaltres; nosaltres aprofitem d'aquests. I per tant quan us he dit que sense la poesia nosaltres no seriem aquí. És veritat. I, a més, també us voldria dir, pensant en les persones que heu escrit poesies, que heu escrit textos, i pels altres que voleu facilitar que els altres escriguin, els vostres fills, els vostres nets, vosaltres mateixos, joves que grans. No sabeu la pràctica de l'escriptura lo bé que va. Igual que la lectura. És un bàlsam per al cervell, és massatge pel cervell.

I aquesta gent que haurà de buscar feina d'aquí a quatre dies, la veritat és que cada vegada exigiran que sigui més creativa aquesta persona. Cada vegada més. La creativitat és la paraula clau d'aquests propers anys. Jo crec que fins a l'any dos mil quaranta hi ha tres o quatre paraules claus: la paraula creativitat, la paraula felicitat, la paraula talent. Tothom busca talent, tothom: les empreses, la universitat... Diu: "busquem talent i volem conservar talent". Doncs un exercici extraordinari de talent és l'exercici de la literatura, l'exercici poètic. Construir un poema, de pensar que per construir els poemes van haver de treballar molt els cervells. I jo us deia abans un exercici que va arribar a conformar la plasticitat cerebral.

Deixeu-me dir que he estat molt feliç de ser aquí, de fer –no diré sermonet, perquè no és així- sinó de moderador d'un certamen poètic. Però el que m'ha agradat de fer per una banda l'elogi de la poesia. No fórem aquí i, si us plau, feu-ho. He dit moltes vegades i aquesta setmana que ve ho passaran a la universitat de Barcelona el dia de la inauguració de curs, unes coses que m'han fet, com una entrevista. I una de les coses que em vaig permetre de dir és que a la major part des departaments de la universitat hi hauria d'haver un poeta, hi hauríem de posar poesia. Anirem cap a departaments o el que sigui o coneixements molt interdisciplinars, molt interdisciplinars. Potser encara no li sabem veure.

De fet als tallers d'arquitectura més o menys importants ja hi figura. Però l'exercici de la poesia és un exercici del cervell, és un exercici de creativitat extraordinària. Esteu fent, les persones que ho fan, escriure poesia, o escriure, penseu que esteu allargant la vida del cervell, esteu allargant el conservar les neurones i, sobretot, esteu allargant el conservar les xarxes cerebrals, que és important. Jo crec que aquí hem fet aquí doncs hem fet al llarg d'aquesta estona, doncs a mi m'ha semblat de fer aquest elogi tan sentit per una banda de la poesia i, per un altra, un elogi de la Mare de Déu en la seva representació, en la seva especificitat. Sé que aquí hi ha també un culte a la Verge de l'Acadèmia, que és la Verge que d'alguna manera configuraria el seu culte l'activitat d'aquesta Acadèmia, però en el meu cas de la Mare de Déu de les Sogues i, per això, deixeu-me dir, per acabar, cridar: Visca la poesia i visca la Mare de Déu de les Sogues!! Moltes gràcies.